

ὑπερτερεῖ κάλια μορφὴ ὑποβλημική·
τῶν δεκαἕξη χρόνων τὸ κορίτσι
μὲ τὰ μαλλιά τὰ μαῦρ', à la garçonne,
καὶ μὲ τὰ ἐκφραστικὰ τὰ μάτια,
ποῦ σὰ νὰ μοῦ μιλῆση θέλει.

... Ὀνειροπόληση γλῶσκειά, ποῦ στήκ ἐξάλειψή της
τὸ εἶναι μου δόκεται. --

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, μὲς τὴν κάμαρά μου
τὸ κόκκινο καντήλι μοῦ χαρίζει
— τί κι ἂν φανταστικά; — λίγων στιγμῶν
συγκίνησες ποῦ δὲν θὰ ἐκκληρωθοῦν ἴσως ποτέ.

1927

Γ. Α. ΠΑΠΟΥΤΣΑΚΗΣ.

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ*

Στὴ ζωὴν ἀντίκρου ὡς πρόκληση πρέπει νὰ παντήσεις
ἀπόλυτα, γενναῖα, κα ηγορηματικὰ ἕνα γεμάτο κι ἀντρίκιο
Ναί! Δυστυχία σου ἂν δειλιάσεις καὶ δώσεις στὴν ἔκφρασή
σου τὸν πιὸ λεπτὸν ἀπορηματικὸ τόγο: Ναί;; — Ἡ ἀπό-
στιαση ὡς τὸ προδοτικὸν Ὅχι, τὴν ἄρση κάθε εὐθύνης,
εἶναι μηδαμινή.

Τὸ ὅτι ἡ ζωὴ μας εἶναι ἕνας κόκκος ἄμμου μονάχα
μέσα στὴ Σαχάρα τοῦ κόσμου δὲν μὲ καταπλήσσει τόσο.
Ἐκεῖνο ποῦ μὲ καταπλήσσει εἶναι ὅτι ἕνα μικροσκοπικὸ
ζωῦφιο — ὁ ἄνθρωπος ἔδωκε στὸν κόκκον αὐτὸ τέτρες
διαστάσεις — ἔρωτα καὶ πόνου, πίστης καὶ ἀμφιβολίας,

* Ἀπὸ μιὰ σειρά ποῦ σὲ λίγο θὰ ἐκδοθῇ σὲ βιβλίον μὲ τὸν
τίτλον «Στὸ περιθώριον».

Θριάμβου καὶ μαρτυρίου — τέτιον ὀχανῆ ἔσωτέρισμό, ποῦ
ἔρχάμε μέσα του τῆ μηδαιμνότητά μας.

✱

Ἡ ζωὴ εἶναι πρόβλημα μὲ ἓναν ἄγκωστο. Θὰ γίνε
μὲ δυὸ τὴν ὑποθετικὴ στιγμὴ ποῦ ἡ Ἐπιστήμη θὰ ἀφανίσει
τὸ θάνατο.

✱

Ἡ Τέχνη:

— Εἶσαι ἓνα σκουληκάκι· νάι! Μὰ θὰ σὺ βάλω
φτερὰ καὶ οἱ οὐρανοὶ θαρξίσουν νὰ σοῦ φαίνονται στε-
νόχωροι.

Ἡ Θρησκεία:

— Εἶσαι ἓνα τίποτα· νάι! Μὰ θὰ σὲ ἀνιθάσω τόσο
κονιά στὸ Θεὸ ποῦ θὰ πλημμυρίσεις ἀπ' τοὺς θησαυροὺς
τῆς ἀγάπης.

✱

Ἄν δὲν μπορεῖς νὰ γίνεις φλόγα στὸ θεόχτιστο κα-
μίνι τῆς Δημιουργίας, γίνου τουλάχιστο πυρκαγιὰ κι ἀφά-
τισε τὰ ἔλεεινὰ ἔρεπια μὲ τὶς σχολωσιε, τὶς πρόχειρες, τὶς
εὐτελεῖς κι ἀξιογέλαστες.

Ἄν πρόκειται νὰ μείνεις φῶς γιὰ τὸ λυχνάρι μας
ποῦ τόσον εὐκόλα σβύνει ὁ ἄνεμος κι ὁ κλέφτης, ἄς λείψαι
γιατὶ θὰ βλάψεις. Θὰ κακομάθεις τοὺς ἄλλους πὼς φέγγει
κανεὶς καὶ μὲ τὸ τίποτε.

Μεγάλος δὲν μπορεῖς νὰ γίνεις ἂν δὲν συμβῆλθῆς μὲ
τὸ Θεὸ ἢ μὲ τὸ Διά·ολο. Ὅπως κι ἂν κάνεις ὁμως μὴν
ἔρχῃς τὶ λένε οἱ τάφοι. Οἱ τάφοι ποῦ θ' ἀδειάζουν καὶ
γιὰ μᾶς, ὅπως γεμίσανε μὲ ἄλλους. Οἱ τάφοι ποῦ περιμέ-
νουν ὄλους...

Ἀκόμα καὶ τὸν οἶχτο σου νὰ τσιγκουνευθῆς ἂν πρό-
κειται γιὰ κείνους ποῦ ποτὲ τὰ φυλλοκάρδια των δὲν ἔνω-
σαν τῆ γόνιμη ἀγωνία μιᾶς ὁποιας ταραχῆς. Μὲ γιοφύρι
τῆ συμπόνια σου μπορεῖ νὰ φτάσει ἡ μικρότητά των ὡς τὰ
τείχη τῆς ψυχῆς σου.

Ε. Π. ΠΑΠΑΝΟΥΤΣΟΣ